

enkelte virksomhed at bestemme, om den anvendte metode kan anerkendes konkret. Virksomheden skal altså kunne henvise til metoder, der er *almindeligt* anerkendte. Stk. 1, 4. pkt., er omformuleret for at tydeliggøre, at såvel aktiver som forpligtelser skal måles til kostpris, hvis det ikke kan lade sig gøre at finde en salgspris for dem.

Ændringsforslagets stk. 2 behandler de finansielle poster, der ikke må måles til dagsværdi efter direktivændringen, men skal måles til amortiseret kostpris. Direktivændringen omtaler ikke udtrykkeligt amortiseret kostpris, men det antages i almindelighed, at direktivet tillader anvendelse af dette målegrundlag på linje med almindelig kostpris. Amortiseret kostpris er derimod foreskrevet i IAS 39. Se her også definitionen i lovforslagets bilag 1, D, nr. 1. Udlån og tilgodehavender i nr. 1 er tilgodehavender, der opstår, når virksomheden modtager vederlag for sine varer m.v., eller som følge af virksomhedens långivning i forbindelse med sine aktiviteter.

Stk. 3 er udvidet i overensstemmelse med direktivforslaget. Det nye nr. 4 er fastsat i direktivforslagets art. 42 a, stk. 4, med en meget bred formulering, der tillader medlemsstaterne at foreskrive særlige undtagelser for finansielle instrumenter, hvis særlige karakter ud fra almindelige betragtninger taler for ikke at anvende dagsværdi. Efter direktivudkastets forarbejder kan det f.eks. være kapitalandele i virksomheden, som udstedes til medarbejdere under en særlig ordning, rettigheder og forpligtelser under forsikringskontrakter, finansielle garantier eller kontrakter, der forudsætter betaling, der er afhængig af fysiske eller klimatiske hændelser. Desuden indeholder direktivudkastet i samme artikels stk. 5 en mulighed for medlemsstaterne til at bestemme, hvorvidt virksomhederne kan eller skal måle instrumenter, der opfylder betingelserne for en afdækket post i henhold til et afdækningssystem baseret på dagsværdi til bestemte beløb, som kræves efter det pågældende system. Da det ikke er muligt i lovforslaget at fastsætte regler for alle disse muligheder, foreslås det at lade Erhvervs- og Selskabsstyrelsen fastsætte mulighederne i bekendtgørelse efter behov. Da der er tale om implementering af en direktivbestemmelse om anvendelsesområdet, kan denne regulering ikke ske ved regnskabsstandard.

Til nr. 4 og 6

Undtagelserne i ændringsforslagene, jf. § 70, stk. 1, 2. pkt. og § 126, stk. 4, er indføjet for at fritage fra en række oplysninger (nr. 1-4), der ofte ikke tilfører regnskabsbruger relevante oplysninger. Herved svarer forslaget bedre til Regnskabsvejledning nr. 13 om nærtstående parter, der for årsregnskabers vedkommende undtager helejede dattervirksomheder, hvis modervirksomheden hører hjemme i Danmark eller en anden EU-stat eller en EØS-stat (Island, Liechtenstein og Norge), og hvis dattervirksomhedens regnskab indgår i modervirksomhedens koncernregnskab. Regnskabsvejledningen undtager endvidere for oplysninger om nærtstående parter i modervirksomheders årsregnskaber, når oplysningerne også gives for koncernen. Dette fremgår imidlertid allerede af §§ 22, 78 og 102, der i stk. 2 bestemmer, at hvis en modervirksomheds oplysninger er de samme som koncernens oplysninger, da kan modervirksomheden undlade at give de pågældende oplysninger. Endelig undtager regnskabsvejledningen for koncernregnskabers vedkommende for oplysninger om modervirksomhedens transaktioner med dattervirksomheder eller fællesledede virksomheder, i det omfang transaktionerne er eliminerede som led i konsolidering. Dette svarer til undtagelserne i IAS 24 og Regnskabsvejledning nr. 13 og er taget op i nr. 8.

Til nr. 5

Hensigten med ændringsforslaget er at sikre, at grupper af virksomheder, der reelt agerer som en koncern, også opfattes som en koncern i forhold til regnskabsaflæggelse. Kun på den måde kan det sikres, at virksomhedens regnskaber er retvisende og giver et fyldestgørende billede af koncernens omfang. Denne forbedring af loven er af stor betydning for samfundet og for alle regnskabsbrugere, herunder dem, der investerer i gruppens virksomheder.

Gældende lovs definition på en regnskabsmæssig koncern omfatter det, man normalt kalder en lodret koncern. En sådan kendes ved, at alle koncernvirksomhederne er underlagt én virksomhed, der direkte eller indirekte har bestemmende indflydelse over de andre.

Et muligt alternativ til en lodret koncern er den såkaldt vandrette koncern, der i sin rene form kendes ved, at der ikke er en herskende virksom-